

ten, men regeringen har ikke kunnet give noget svar, og det er bare beklageligt.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg synes, det er meget beklageligt, at hr. Jeppe Kofod nu gennem 40 minutter har været ude af stand til at høre, hvad jeg siger; men det må jo være hr. Jeppe Kofods problem.

Med hensyn til den delvise afhængighed synes jeg, det er et tegn på mangel på indsigt i, hvordan institutterne virker, og hvor de alle sammen får deres penge fra. De får dem jo alle sammen over finansloven, og det vil sige, at i alle de år, hvor hr. Jeppe Kofods parti har været i regering, har de altså været under styring af staten, fordi de har fået deres penge over finansloven. Men det er da egentlig mærkeligt, at hvis man får penge over finansloven efter regerings-skiftet, er man afhængig, men man var det ikke før regeringsskiftet. Det er en mærkelig logik, og logikken hos hr. Jeppe Kofod plejer ikke at være så ringe.

Sandy Brinck (S):

Så vil jeg egentlig godt bede om at blive manuduceret og få at vide af udenrigsministeren, hvordan finansieringsformen er for netop Det Danske Center for Menneskerettigheder, som alt det her drejer sig om.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Det Danske Center for Menneskerettigheder fik under den socialdemokratiske regering penge fra statskassen over finansloven, og det vil sige, at ud fra den logik, jeg nu forstår Socialdemokratiet har, skulle det have været utrolig afhængigt af staten tidligere. Derudover får centret penge for det arbejde for andre, det tager honorar for, hvilket er rimeligt og ordentligt.

Men den ændrede økonomiske situation, det at bevillingen flyttes, ændrer intet i forhold til det, Socialdemokratiet har foretaget sig, så hvis det pludselig betyder afhængighed, har Socialdemokratiet altså som regeringsparti haft Menneskerettighedscentret meget tæt under sine vinger, og det har jo ikke været tilfældet. Så lad nu være med pludselig at gøre dette, at man er på finansloven, til et spørgsmål om, at så er man blevet afhængig. Vi har jo lavet konstruktioner, som betyder, at man kan være på finansloven og alligevel fungere uafhængigt, og jeg garanterer for, at da hr. Niels Helveg Petersen var udenrigsminister, blandede han sig ikke i DUPI's sager,

for det er der ingen af os der drømmer om. Men de er da på finansloven alligevel.

Sandy Brinck (S):

Nu var det jo sådan set ministeren selv, der bragte finansieringen på banen, og derfor kunne jeg godt tænke mig at høre, om ministeren er enig med mig i, at uafhængighed skabes ved, at man har flere forskellige finansieringskilder, som tilfældet er for Det Danske Center for Menneskerettigheder, og at vi igen kan få en bekræftelse på, at det netop er Parisprincipperne, som skal overholdes, sådan som de blev tidligere. Sådan må jeg forstå de svar, som på en eller anden vis måske er rullet tilbage – det kan vi ikke vide, før lovforslaget bliver fremsat – men nu kan ministeren jo få en lejlighed til at præcisere det endnu en gang.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Det er da klart, at denne uafhængige høringsfunktion, som også kan tage kritiske spørgsmål op, også vil kunne blive brugt som konsulenter, som det hidtil er sket. På den måde har den jo fået sine egne indtægter fra andre rundtomkring i verden, og det vil vi da ikke lave om på. Det var da ganske udmærket, om det også fortsat bliver bedt om at løse opgaver. Det er det ene svar.

Det andet er: Ja, Parisprincipperne – og det har jeg jo sagt flere gange i dag – vil selvfølgelig blive efterlevet. Meningen har ikke været ikke at efterleve dem, meningen har været at skabe en ny dynamik og nye sammenhænge.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 503

4) Til udenrigsministeren af:

Søren Krarup (DF):

»Er udenrigsministeren efter sit interview i BBC i stand til at oplyse, hvorfra udlandet har sit massivt ensrettede og monotont mistænkeliggørende syn på Danmark og dansk politik i almindelighed og Dansk Folkeparti i særdeleshed?«

Søren Krarup (DF):

Vi så forleden udenrigsministeren i et interview i BBC, hvor han på et udmærket engelsk værgede sig tappert imod en vulgær journalist og en ideologisk fordomsfuldhed, som måtte forbløffe en dansker. Forholdet er tydeligt, at 13 år efter